

[Tove Jørgensen.]

og arbejdsomt liv har ydet deres bidrag til det samfund, som vi lever i.

Det andet forslag (om nedsættelse af aldersgrænsen) handler om det stik modsatte, og her må man sandelig lade ministeren, at her har hun skam været konsekvent. I forhold til det forslag om førtidspension, som blev fremsat inden valget, har ministeren nu tilføjet en paragraf om ventepatienterne, der betyder, at situationen vil være så godt som uændret for en stor del af dem, hvis det gennemføres. På denne måde har ministeren let og elegant samlet de grupper i samfundet under ét, som nu skal udrangeres og smides på lossepladsen.

Jeg vil håbe, at pressen med samme beivgenhed, som det var tilfældet inden valget, vil følge disse sager. Det er nemlig borgernes eneste chance for at modtage en anskuelsesundervisning i det hykleri, der diskues op med inden et valg, og så de barske resultater, når beslutningerne tages. Endvidere er der for ventepatienternes vedkommende det problem, at de er frataget ytringsfriheden, så hvis ikke andre taler deres sag, vil man gemme og glemme den armod, som man byder dem at leve under.

Vi ved, at ministeren ad administrativ vej – det er jo hendes ret, for når folketinget indskrænker sig til at lave rammelove, er fortolkningensmulighederne legio og samtidig så fleksible, at de kan bruges til sociale nedskæringer under en lavkonjunktur – åbenbart har godkendt, at Nørre hospital fra 1. januar 1977 har fået status af plejehjem, og at Rudolph Berghs hospital og Øresundshospitalet er godkendt som venteafdelinger. Rudolph Berghs hospital blev ellers nedlagt og afdelingerne overflyttet til Hvidovre på grund af bygningernes ringe standard, men som sagt: ifølge lossepladsprincippet er de ikke for dårlige for vores ældre. De gamle ligger på 4 sengs stuer med et lille hospitalsbord og et skab som eneste privatliv. Øresundshospitalet er blevet nedlagt som fødselshospital og overflyttet til Hvidovre og Bispebjerg. Det drejer sig om uisolerede træbarakker, men det kan bruges til pensionister. Ingen af stederne er der tale om tilfredsstillende ergo- eller fysioterapi, og som bekendt fyrede man den overlæge på Øresundshospitalet, som virkelig gjorde en indsats for de ældre. Hvordan det ligger rundt om i landet, har vi endnu ikke fuldt overblik over, men vi ved, at der forskellige steder, både i Københavns omegn og i provinsen, oprettes venteafdelinger

på samme vis.

Det er på denne baggrund, man skal vurdere ministerens bemærkninger til lovforslaget, hvori det hedder, at augustforligets spareforslag var begrundet i et ønske om at sidestille disse pensionister økonomisk med pensionister på plejehjem, fordi det var urimeligt, at de ligefrem kunne ligge og spare penge op. For det første er det småpenge, det drejer sig om, og for det andet er det ikke først og fremmest hos pensionisternes familier, man for det overvældende flertals vedkommende i hvert fald skal finde mennesker, der frarøver pensionisterne deres kontanter. Der er noget, der tyder på, at man snarere skal koncentrere sig om de personer, der under dække af at ville hjælpe pensionisterne i deres organisationer tager sig godt betalt for deres ydelser.

Det, ministeren foreslår, både hvad angår ventepatienterne og førtidspensionen, er i realiteten, at man nu vil indføre skønsprincippet på pensionsområdet. Bortset fra, at det rent administrativt vil være langt mere belastende, betyder det, at pension ikke længere er nogen ret, men at hver enkelts forhold skal underkastes en vurdering, før der kan blive tale om hjælp. For ægtefællers vedkommende er man så umenneskelig, at man rent ud siger, at et eventuelt samliv ved beslutning om plejehjemsoptagelse må betragtes som ophævet. Værsgo, det kan vi gå ud og sige til de ældre mennesker, som måske har levet sammen i 40–50 år. Den hjemmeboende ægtefælle kan få hjælp som et personligt tillæg. Ja men det blev der jo også sagt ved lovens gennemførelse i marts 1976, og vi ved jo alle sammen, hvad det førte til: de fik ikke noget.

Med hensyn til førtidspensionen vil jeg henviser til mine bemærkninger ved forslaget første behandling (Folketingstidende 1976–77, 1. saml., sp. 2795).

Jeg skal dog lige citere fru Eva Gredals bemærkninger, da kommunisterne fremsatte et forslag om generel nedsættelse af pensionsalderen.

Formanden:

Tiltaleformen er socialministeren.

Tove Jørgensen (DKP):

Undskyld, jeg skal sige socialministerens bemærkninger. Socialministeren sagde (Folketingstidende 1974–75, 2. saml., sp. 3799):